

Duin wijdt een serie aan het 'Duingevoel' van al dan niet bekende Nederlanders.

Het duingevoel van Harry Wuis

RON RANZIÏN

Ex-hotelier Harry Wuis (1945) uit De Koog op Texel was geen doorsnee hoteldirecteur. Welke horecaman gaat immers wekelijks met gasten de duinen in om hun te wijzen op de waardevolle natuur die hen omringt?

Als hij vertelt dat zijn ouders contact onderhiielden met Jac. P. Thijsse (1865-1945) en dat hij zelf menigmaal met Jan P. Strijbos (1891-1983) de duinen introk, wordt zijn rol als hotelhouder annex natuurgids begrijpelijker. Maar Harry Wuis blijft een bijzonder mens: hoeveel eigenaars van luxe hotels gaan immers als vegetariër door het leven?

Geen beter buur dan de natuur

Zijn ouders stichtten in de crisisjaren van de vorige eeuw hotel Opduin in De Koog. Tijdens de Tweede Wereldoorlog was het gezin geëvacueerd naar Den Burg. De duinen waren 'Sperrgebiet'. In Den Burg werd zoon Harry geboren. De bezetters gebruikten het hotel in De Koog als een soort gaarkeuken. Ze lieten het na de oorlog in deplorabele staat achter. Maar het bedrijf kon wel weer worden voortgezet. Ondanks een zeker risico door de mogelijke aanwezigheid van munitie vormden de omringende duinen een fantastische speelplek voor

de opgroeiende Wuis junior. Vooral de periodes met sneeuwval die de meest fraaie sleepartijen mogelijk maakten, zijn hem bijgebleven uit zijn jeugd. Ook het schaatsen op het bevroren binnen- en buitenmuis bij De Koog vormt zo'n schitterende herinnering.

Vóór de oorlog bezorgde de Haagse familie Luberti in huize Het Mierennest in De Koog kinderen van diplomaten een plezierige vakantie. Het Mierennest stond naast hotel Opduin. De vriendin van natuurkenner Jan P. Strijbos werkte bij de Luberti's. Strijbos kwam daar vaak en hij kwam ook regelmatig over de vloer bij de familie Wuis. Het Mierennest werd door de Duitsers gesloopt. Maar de contacten met Strijbos bleven. Menigmaal ging Harry Wuis met hem op pad en van hem heeft hij heel veel opgestoken. „Op zijn 92ste verjaardag hebben we nog samen de schorren bezocht en de grote sterns bekeken”, blikt Harry Wuis terug. Strijbos' lijfspreuk 'Geen beter buur dan de natuur' brengt hij nog dikwijls in herinnering.

Wandeling met een hoteldirecteur

Thijsse kende hij uit familie verhalen. Zijn bewondering voor de vermaarde natuurvriend heeft ertoe geleid, dat in 1998 op zijn initiatief

De Bleekersvallei, ten zuiden van Ecomare is het favoriete stukje duin van Harry Wuis (foto: Sytske Dijkse).





Tegen een zuidhelling vormt kamperfoelie een roze en rood tapijt (foto: Sytske Dijkse).

bij Ecomare een beeld van Jac. P. Thijsse van de hand van kunstenaar Taeke de Jonge is geplaatst. Dat beeld moet overigens niet verward worden met de glazen bomen van Texelaar Jan Wolkers in een vijver bij de Jac. P. Thijsse-school in Den Burg. Harry Wuis betwijfelt, of bomen een geschikte herinnering aan de natuurminnende onderwijzer vormen. Hij was immers tegen bebossing van het eiland. Met name de naaldbomen zorgden voor verdroging van de duinen. In de lijn van Jac. P. Thijsse en Jan P. Strijbos wilde de hotelhouder aan zijn gasten duidelijk maken, in wat voor waardevolle omgeving zij te gast waren. De hotelier heeft ook nooit een gladgeschoren, Engels gazon om het in 1966 van zijn ouders overgenomen hotel willen hebben. Duinvegetatie als havikskruid en helmgrassen groeide bij wijze van spreken tot in het restaurant. De gasten merkten direct, dat ze in de duinen verbleven. Daarbij sloot de rol van natuurgids die hun gastheer 35 jaar lang speelde naadloos aan. Iedere vrijdag verzorgde de hoteldirecteur een wandeling in de omgeving. Hij vestigde de aandacht van de deelnemers op de grote variatie aan duinvege-

tatie. Doordat hij de duinen op zijn duimpje kende, wist hij ook waar de bezoekers bijzondere waarnemingen konden doen. Zo wist hij waar zich een spechtensmidse bevond. En hij wist waar vrijwel permanent een blauwe kiekendief zat. Ook simpele zaken als het 'scheren' van de bomen door de wind en het altijd weer prachtige spel van verstuiwing en duinvorming spraken veel deelnemers aan. Op zijn beurt raakte Harry Wuis weer geïnspireerd door enthousiaste vogelaars of plantenliefhebbers onder zijn gasten. „Onder hen bevonden zich lopende flora's”, herinnert hij zich. Leuke bijkomstigheid was, dat hotelgasten door de excursies met elkaar in contact kwamen en elkaar leerden kennen.

Schitterende plek

Het is met name de grote gevarieerdheid in vorm en kleur die de natuurminnende Texelaar telkens weer boeit. „De afgelopen weken stonden de duinroosjes massaal in bloei. En bij de Jan Ayeslag tegen een zuidhelling vormde kamperfoelie een roze en rood tapijt. Over een paar weken zien we weer de schapezuring en het hazepootje”, zegt hij medio juni vol enthousiasme. Maar ook de kale duinen in november met zijn door de wind piepende takken van vlieren kunnen hem boeien. Zijn favoriete stukje Tessels duingebied is de Bleekersvallei, ten zuiden van Ecomare: „Een schitterende plek!” „Ik ben in een fantastische omgeving opgegroeid en ik geniet nog steeds met volle teugen van het mooiste landschap dat er bestaat: de duinen”, zegt Harry Wuis tot slot uit de grond van zijn hart.

RON RANZIJN IS JOURNALIST EN DUINCONSULENT VOOR EGMOND VAN DE STICHTING DUINBEHOUD



In de lijn van Jac. P. Thijsse maakt de hotelhouder aan zijn gasten duidelijk in wat voor waardevolle omgeving zij te gast zijn (foto: Sytske Dijkse).